

MALOKARPATSKÝ POSOL

MESAČNÍK FARNOSTI HORNÉ OREŠANY

Ročník: III.

September 2018

Číslo: IX.

MÁME ÚCTU K STARŠÍM?

V preplnenom autobuse cestovali dvaja mladí ľudia, ktorí plánovali spoločnú budúcnosť. Sedeli vedľa seba a ona, mladá dievčina si všimla stáť v blízkosti staršiu ženu. A hovorí svojmu chlapcovi: „Pusti tú staršiu pani, nech si sadne.“ A on hovorí: „Keby bola mladšia, pustil by som ju sadnúť si.“ Dievča zbledlo a nechápavo sa pozrelo na svojho chlapca. Premýšľala vôbec, či má s takýmto človekom zmysel plánovať spoločný život. A rozhodla sa, že nie. Na druhý deň mu pošle sms, v ktorej napísala, že bude lepšie ak sa rozídu. „Obávam sa, že ak zostanem, nebudem hodna tvojej lásky a úcty“, napísala svojmu priateľovi.

My vieme, že takáto a podobné situácie preveria našu ľudskosť. A vieme, že nemôže byť dobrým kresťanom ten, kto nie je dobrým človekom. V tomto čase nám vrcholí príprava ku sviatosti birmovania, ktorá bude v našej farnosti po štyroch rokoch. Mladým sa usilujem klásť na srdce dve veci: „Byť dobrým človekom a byť dobrým kresťanom.“ Žijeme v digitálnej dobe, viacerí si posielame usmievavých smajlíkov v správach a komunikujeme dosť často elektronicky. No táto doba sa vyznačuje aj viacerými chladnými prístupmi ľudí voči sebe navzájom, keď mnohí myslia len na seba, stavajú okolo domov vysoké múry, aby mali súkromie a v práci trávajú dlhé hodiny. A žiť podľa svojej viery, na to „nebýva akosi čas.“ My duchovní pastieri – kňazi sme radi, že máme ešte pre koho slúžiť sväté omše a máme komu vysluhovať sviatosti. I keď sú to do veľkej miery starší ľudia, môžeme povedať, že sú vzácnymi ľuďmi. Jeseň je krásne ročné obdobie. A podobne aj jeseň života pre našich starších bratov a sestry, môže byť krásna, ak im k tomu napomôžeme my, mladí. Ak sa pri nich zastavíme a porozprávame sa o tom, ako

žijeme a popýtame sa aj ich ako sa majú. Jednoducho prejavíť im svoju blízkosť, aby sa necítili sami, ponúknuť svoju pomoc a prijať od nich radu aj povzbudenie.

Duch. otec Milan

NAD BOŽÍM SLOVOM

„Ale kto sa bude chcieť stať medzi vami veľkým, bude vaším služobníkom. A kto bude chcieť byť medzi vami prvý, bude sluhom všetkých. Lebo ani Syn človeka neprišiel, aby sa dal obsluhovať, ale aby slúžil a položil svoj život ako výkupné za mnohých“ /Mk 10, 43-45/.

Tretia októbrová nedeľa býva venovaná misiám, slávime ju ako misijnú nedeľu. Zaznieva nám evanjelium o kresťanskej službe, ktorej sa nevyhol ani Boží Syn. Pamätám sa, ako v kňazskom seminári jeden z predstavených, ktorý s nami stoloval, niekedy nám naberal polievku na tanier a povedal, že kňazskou vysviackou sa diakonská služba neruší. S láskou nám poslúžil a tým dal nám príklad. Slovo „diakonia“, znamená službu lásky a pomoc ľuďom v núdzi, je to nedeliteľná súčasť kresťanského poslania. Sme k tomu pozvaní všetci kresťania, veď od chvíle nášho krstu vlastnime všeobecné kňazstvo. Ježiš vo svojom slove dáva lekcii učeníkom aj nám, že k tomu, aby sme sa stali veľkými, potrebné je byť malými v službe na zemi. Naša veľkosť bude teda spočívať v našej poníženosti resp. v pokore. Sv. Pavol nám pripomína: „Navzájom si slúžte v láske“ /Gal 5, 13/. Misionári, ktorí boli vyslaní do chudobných krajín, ohlasovali nielen Božie slovo, ale s láskou slúžili ľuďom. Nehovorili len o добрote Nebeského Otca, ale sami boli stelesnením tejto dobroty, keď sa im usilovali dať aj pozemský chlieb a pričínili sa o stavbu škôl či nemocníc.

Misionármi môžeme byť všetci a to aj tam, kde ľudia majú dostatok všetkého, no majú prázdne srdcia. Veľa ľudí totiž trpí na depresiu, zmocňuje sa ich pocit samoty a niektorí si dokonca zoberú aj svoj život. Aj títo potrebujú, aby im bolo zvestované Božie slovo a preukázaná služba lásky a ochota počúvať ich. A zároveň aby im bola prinášaná nádej, že Boh nás pozýva k plnohodnotnému životu, veď Ježiš Kristus prišiel, aby sme mali život a aby sme ho mali v hojnosti /porov. Jn 10, 10/.

SVÄTÁ OMŠA ZA ÚČASTI POĽOVNÍKOV

Dňa 8. septembra 2018 bola odslúžená svätá omša za účasti poľovníkov a ostatných veriacich z našej farnosti. Po skončení sv. omše sa podával v miestnom Kultúrnom dome poľovnícky guláš. Táto udalosť bola organizovaná Poľovníckym združením Podhora Horné Orešany v spolupráci s miestnym Obecným úradom.

BÝVALÝ APOŠTOLSKÝ NUNCIUS V TRNAVE

V dňoch 7.- 8. septembra 2018 navštívil Trnavu bývalý apoštolský nuncius v SR J. Ex. Henryk Józef Nowacki. Naposledy bol nunciom vo Švédsku. V rokoch 2001 – 2007 bol apoštolským nunciom na Slovensku. Do Trnavy zavítal z príležitosti 15. výročia vzniku Inštitútu rodiny sv. Jána Pavla II. a zároveň z príležitosti 15. výročia návštevy sv. Jána Pavla II. na Slovensku, kedy pápež navštívil aj Trnavu.

SVÄTÍ- NAŠE SVETLÁ

18. OKTÓBRA - SV. LUKÁŠ- EVANJELISTA

Evanjelista Lukáš pochádzal z Antiochie v Sýrii. Pôvodom bol Grék a vyrastal v pohanskom prostredí. Mal dobré vzdelanie a poznal vtedajšiu grécku kultúru. Povoláním bol lekár a vo svojich textoch používal odbornú lekársku terminológiu, keď dôkladne opisoval choroby. Veľmi dobre poznal maliarske umenie. Pripisujú sa mu prvé ikony Bohorodičky s malým Ježišom v náručí.

Ku kresťanskej viere ho priviedol apoštol Pavol, ktorého stretol v Thive. Stal sa jeho verným spolupracovníkom a sprevádzal ho na jeho misijných

cestách. Putoval a kázal Evanjelium po Dalmácii, Itálii, Gálii, Achaii, Viotii a iných miestach.

Svätý Lukáš je autorom tretieho Evanjelia Nového zákona a Skutkov apoštolských. Zrejme na Pavlov popud Lukáš napísal opis života a pôsobenia Pána Ježiša, teda Evanjelium. Veľa udalostí mu porozprával sv. Pavol, ale svätí otcovia píšu, že bol blízkym priateľom apoštola sv. Jána a Panny Márie a poznal aj iných apoštolov. Mal teda dosť prameňov, aby hodnoverne zachytil účinkovanie Ježiša Krista. Svoje evanjelium venoval vznešenému Teofilovi. V úvode Evanjelia je zmienka o tom, že ho napísal vznešenému Teofilovi, ktorý bol významným človekom v spoločnosti. Keď písal Evanjelium, Teofil bol katechumenom, ale keď písal Skutky apoštolské, bol už kresťanom. Tu píše o počiatkoch života Cirkvi, o tom, čo sa dialo až po prvý Pavlov pobyt v Ríme. Slovo katechumen (o κατηχούμενος) označuje toho, kto sa učí kresťanskej viere, aby potom cez svätú tajinu krstu vstúpil do Cirkvi. V cirkevno-slovanskom jazyku sa pre toto označenie používa slovo oglešenyj. Lukášové texty mali upevniť vieru Teofila a ďalších kresťanov z pohanov, aby si uvedomili, že spasiteľné dielo Ježiša Krista bolo vykonané pre všetkých ľudí, teda aj pre pohanov. Na druhej strane vidíme jeho snahu objasniť, že Kristus sa stretával s veľkým odporom zo strany Židov, ktorí sa tak pripravili o možnosť dosiahnuť spásu.

Evanjelium podľa Lukáša je možné nazvať Evanjeliom Božieho milosrdenstva, ktoré sa vzťahuje na všetky národy. Je tiež Evanjeliom chudobných. Je možné ho nazvať aj Evanjeliom radosti, ktorú je cítiť v celom texte. Príznačné pre toto Evanjelium je vysvetlenie významu modlitby, ktorú Ježiš Kristus často vykonával. Lukáš vyzdvihol postavenie ženy, ktorá bola v tej dobe zaznávaná a v osobe Panny Márie, ako aj mnohých iných žien, ktoré slúžili Kristovi, vyzdvihol význam a poslanie ženy.

Sv. Lukáš podľa jednej tradície zomrel mučeníckou smrťou, ale podľa inej tradície zomrel pokojne vo veku 80 rokov.

V roku 357 boli jeho sväté ostatky prenesené do Konštantínopola a uložené v chráme svätých apoštolov. Vedecké výskumy z roku 1998 hovoria, že miestom jeho hrobu by mohla byť bazilika sv. Justíny v Padove (Taliansko).

Z HOMÍLIÍ SVÄTÉHO PÁPEŽA GREGORA VEĽKÉHO NA EVANJELIÁ

(Hom. 17, 1-3: PL 76, 1139)

Pán nasleduje svojich hlásateľov

Náš Pán a Spasiteľ nás, milovaní bratia, niekedy napomína slovami, inokedy skutkami. Veď i jeho činy sú príkazmi, lebo aj keď robí niečo mlčky, ukazuje nám, čo máme robiť. Vidíme, ako posielá

učenikov po dvoch kázat', lebo sú dve prikázania lásky, totiž láska k Bohu a k blížnemu.

Pán posielal učenikov kázat' po dvoch, aby nám mlčky naznačil, že kto nemá lásku k druhému, vôbec nemá prijať kazateľský úrad.

A dobre sa hovorí, že „ich poslal pred sebou do každého mesta a na každé miesto, kam sa sám chystal ísť“ (Lk 10,1). Pán nasleduje svojich hlásateľov, lebo hlásanie ide pred ním. Pán iba vtedy prichádza do príbytku našej mysle, keď ho predišli slová povzbudení a prostredníctvom nich sa v myslí ujala pravda. Preto hovorí Izaiáš týmto hlásateľom: „Pripravte cestu Pánovi, vyrovnajte chodníky nášmu Bohu.“ (Iz 40,3) A preto aj žalmista hovorí: „Urobte cestu tomu, čo vystupuje nad západom.“ (Ž 68,5 [Vg.]) Pán totiž vystupuje nad západom, lebo kde bol umučený, tam zmŕtvychvstaním zjavil svoju tým väčšiu slávu. Áno, vystupuje nad západom, lebo zmŕtvychvstaním pošliapal smrť, ktorú podstúpil. Putujeme teda k tomu, čo vystupuje nad západom, keď vašim mysliam hlásame jeho slávu, aby ich on, keď po nás príde, osvietil prítomnosťou svojej lásky.

Počujme, čo hovorí pri vysielaní hlásateľov: „Žatva je veľká, ale robotníkov málo. Preto proste Pána žatvy, aby poslal robotníkov na svoju žatvu.“ (Lk 10,2; Mt 9,37-38) Do veľkej žatvy je málo robotníkov. A nemôžeme to vysloviť bez hlbokého zármutku, lebo je dosť tých, čo by počúvali dobré veci, ale tých, čo by ich hovorili, niet. Hľa, svet je plný kňazov, a v Božej žatve možno sotva nájsť pracovníka, lebo sme síce prijali kňazský úrad, ale úlohu svojho úradu neplníme. Počúvajte však, milovaní bratia, počúvajte, čo hovorí: „Proste Pána žatvy, aby poslal robotníkov na svoju žatvu.“ Proste za nás, aby sme vládali pracovať pre vás, ako treba, aby sme nemali stŕpnutý jazyk, keď treba hovoriť, a keď sme už zaujali kazateľské miesto, aby naša nemota nežalovala na nás pred spravodlivým sudcom.

SVEDKOVIA NAŠICH ČIAS – TRPELI ZA VIERU

Nastal nám mesiac misii a my si spomíname na našich kňazov, rehoľníčky i laikov, ktorí po celom svete žijú s najchudobnejšími, hlásajú evanjelium a slúžia im s láskou. K nim patrili aj kňaz Ján Hermanovský.

Narodil sa 6. júna 1935 v Nižnom Krušove v okrese Vranov nad Topľou. Jeho rodná sestra bola rehoľnou sestrou. Aj on od detstva túžil patriť Bohu, chcel sa stať kňazom a slúžiť takto Bohu. Mal ukončené iba základné vzdelanie, preto slúžil aspoň ako kostolník vo farskom kostole Narodenia Panny Márie vo Vranove nad Topľou /dnes Bazilika minor/. Nikdy sa však nevzdal svojej túžby stať sa kňazom. Na radu vtedajšieho vranovského dekana vdp. Františka Raffača v r. 1966 odišiel pracovať do Bratislavy. Pracoval ako skladník v Pozemných stavbách a zároveň študoval na strednej škole pre pracujúcich, aby dosiahol maturitu. V zmiernených politických pomeroch v r. 1968 sa Ján Hermanovský rozhodol ísť na púť do Lúrd. Na spiatocnej ceste z Lúrd do Bratislavy sa v Nemecku počas zastávky vlaku na jednej železničnej stanici náhodne dozvedel o okupácii vtedajšieho Československa vojskami Varšavskej zmluvy. Z obavy, že v obsadenom Československu sa už nikdy nestane kňazom, okamžite sa rozhodol bez akýchkoľvek prostriedkov a bez znalosti jazyka vystúpiť z vlaku. Ujali sa ho na miestnom rímsko-katolíckom farskom úrade a po nejakom čase mu pomohli dostať sa do severného Talianska. Začiatky neboli ľahké... Nejaký čas si zarábala ako pomocný robotník v kláštorech a pritom sa pripravoval na štúdium teológie. Z malého zárobku si odkladal peniaze na štúdiá. Jeho túžba po kňazstve sa napokon splnila. Prišiel do kolégia Nepomucenum v Ríme, kde po teologických štúdiách v marci 1974 prijal sviatosť kňazstva. Jeho prvým pôsobiskom bolo Loreto, ktoré nazval červeným mestom, pretože tam medzi robotníkmi aktívne pôsobila talianska komunistická strana. V tejto farnosti slúžil desať rokov. Neskôr prešiel do Florentskej diecézy, aby slúžil v horskej dedine Cornaccia v Apenínach. Aj v tom videl Božie riadenie, že on chlapec z Vranova, sa dostal do „talianskeho Vranova“. Názov dedinky je totiž odvodený od talianskeho slova vrana.

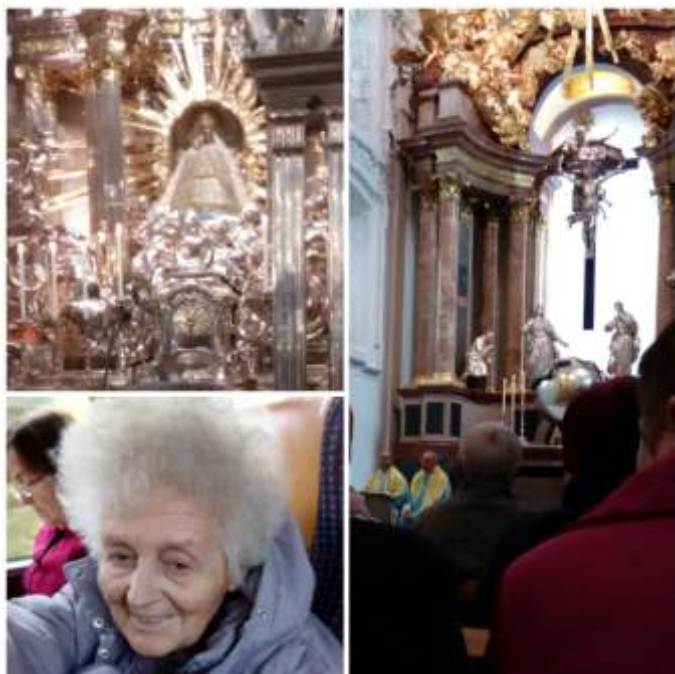
Po páde totalitného režimu v Československu v r. 1989, sa Ján Hermanovský vrátil do vlasti. Krátko pôsobil v Hornej Vsi, vo Vrúcku a vo Veľkých Levároch. Keď pápežské misijné diela hľadali kňazov slovanského pôvodu na misie do Ruska, prihlásil sa medzi prvými. Jeho skromný život a jednoduchosť boli najlepšou prípravou na ťažké misie. Po prípravách odišiel do farnosti Orel. Po čase sa presunul do Moskvy a odtiaľ ho arcibiskup Tadeusz Kondrusiewicz posla do Brjanska, 380 km od Moskvy. S malým počtom katolíkov, tam založil novú farnosť. Na okraji mesta kúpil starú pekáreň, ktorú dal opraviť, aby slúžila veriaciim i neveriacim. Veľkú prednú miestnosť vyčlenil na kostol a malú zadnú na faru. Pomáhal všetkým, ktorí boli vo väčšej núdzi ako on sám. Hovorieval, že na Slovensku si ani nevieme predstaviť aká je v Rusku bieda. Aby mohol byť

v stálom kontakte so svojimi veriacimi roztrúsenými po širokom okolí Brjanska a aby nebol na obťaž bývalému generálovi Červenej armády vo výslužbe, rozhodol sa svoje peniaze minúť na kúpu auta. Bol si ho kúpiť „v jeho“ horskej dedinke v Taliansku. Bol to 11-ročný Fiat uno, ktorý mal dosť pokrivené plechy, ale bol lacný a mohol si ho dovoliť. Okrem cestovania za svojimi veriacimi pravidelne chodil cez Poľsko a Bielorusko do Bratislavy na Ruské veľvyslanectvo pre pracovné vízum každý polrok.

Ján Hermanovský bol skromný a veľkodušný kňaz. Jeho добрota priťahovala mnohých. Ujímal sa núdzných na okraji spoločnosti. Vyrastal v chudobe a tak aj zomrel. 18. Januára 2005 vo večerných hodinách faru prepadli dvaja mladíci a kňaza usmrtili tromi bodnými ranami. Veľa toho tam nenašli, lebo misionár neoplýval peniazmi. Jeho telo našli veriaci v kaluži krvi bez známok života. Posledná rozlúčka s Jánom Hermanovským bola 25. Januára 2005 v moskovskej katedrále Pohrebné obrady viedol moskovský arcibiskup Tadeusz Kondrusiewicz. Telesné pozostatky kňaza- misionára previezli do rodného Vranova nad Topľou. /Spracované podľa internetu/

Mária Nováková

PUTOVANIE PÚTNIKOV Z NAŠEJ FARNOSTI V MESIACI SEPTEMBRI

Blahorečenie Anny Kolesárovej

Pre Slovensko je to veľký Boží dar, že rok po blahorečení Titusa Zemana v Bratislave sa v Košiciach 1. septembra 2018 uskutočnila slávnosť blahorečenia Anny Kolesárovej, mučeníčky čistoty. Slávnosti blahorečenia predsedal Jeho Eminencia kardinál Giovanni Angelo Becciu, prefekt Kongregácie pre kauzy svätých, delegát pápeža Františka.

Šestnásťročná Anka 22. 11. 1944 vo chvíľach, keď odvážne bránila za cenu mladého života pred sovietskym vojakom svoju čistotu, bola posilňovaná eucharistickým Kristom. Je vzorom pre mladých, ktorí sa vo veľkom počte a zo všetkých kútov Slovenska i zo zahraničia zúčastnili blahorečenia. Po skončení samotnej slávnosti blahorečenia sme si uctili pri relikviári, ozdobenom bielymi kvetmi, už blahoslavenú Annu Kolesárovú. Biele ruže sme si mohli zobrať a dotknúť sa relikviáru, pričom sa ruža stala relikviou tretieho stupňa. Jej čistotu a vôňu sme si prinášali do všetkých farností, spoločenstiev, rodín.

„Aj človek má vôňu krásy. Je to vôňa čistého srdca, úprimnosti a dobroty. Vnútorňa krása je základom harmónie človeka.“ (Domček)

Šaštín - Celonárodná púť Slovenska k patrónke Slovenska – Sedembolestnej Panne Márii

Naši rodičia, starí rodičia, prastarí rodičia... chodili z Lošonca, z Orešian, Smoleníc a okolitých obcí cez hory peši na púť do Šaštína. Púť im trvala tri dni. Cestou prenocovali väčšinou u ľudí v stodolách, senníkoch, v rôznych komorách. Pri návrate, ako sa blížili domov, išli im oproti najbližší, najmä deti, ktoré čakali na horizonte Malých Karpát a prijímali od pútnikov požehnanie a mali radosť z prinesených krížikov, ružencov, knižiek, obrázkov svätých. Najdôležitejšie však boli modlitby, pôst a obeť pútnikov, čo sa následne pozitívne prejavovalo vo vzťahoch, v rodinách, posilnení zdravia a v Božej pomoci vyprosenej prostredníctvom našej Nebeskej Matky. Slovenský národ sa v ťažkých chvíľach s dôverou v modlitbách obracal k Sedembolestnej Panne Márii, aby za nás prosila u svojho syna, za naše rodiny, kňazov, farnosti a celé Slovensko.

Aj tento rok sme sa zúčastnili púte k Sedembolestnej Panne Márii v dňoch 14. 9. až 16. 9. v zastúpení mladých rodín s deťmi, stredná generácia, seniori, chorí. Nočných modlitieb a adorácií sa zúčastňovali najmä mladí ľudia. Každý mal možnosť prijať sviatosť zmierenia, zúčastniť sa na svätých omšiach počas dňa i noci, na krížovej ceste, modlitbe svätého ruženca.

Púť vyvrcholila slávnostnou svätou omšou 15. septembra. K veriacim sa prihovril Mons. Milan Lach SJ, eparchiálny biskup Eparchie Parma v USA, okrem iného poprosil otcov rodín, aby si i napriek uponáhľanej dobe našli čas na spoločnú modlitbu s deťmi v rodinách.

Panna Mária Sedembolestná, ďakujeme Ti za všetky milosti, ktoré nám dávaš a vyprosuješ aj na tomto milostivom mieste v Šaštíne. Vieme, že vždy sú vypočuté naše prosby, ak sú v súlade s Božou vôľou.

„Matka premilá nášho národa, oroduj za nás u svojho Syna! Národ Ťa zve volá, vypros mu pokoja!“ (JKS 405).

Farská púť do Mariazzellu

Púť do Mariazzellu naplánovanú na 22. septembra zorganizovala farnosť Horné Orešany.

V noci, ktorá predchádzala púti, prišlo k prudkej zmene počasia, dážď a silný vietor vyvolával u niektorých pútnikov obavy. No Matka Božia sa postarala o to, aby sme mali ako pútnici krásne jesenné počasie. Väčšia časť pútnikov navštívila toto pútnické miesto prvý krát.

Zúčastnili sme sa na svätej omši v slovenskom jazyku spolu s našimi krajanmi z mnohých slovenských miest a obcí, upierajúc zrak na hlavný oltár zobrazujúci vzkrieseného Krista na kríži, ktorého prijíma Boh Otec do svojej slávy.

Strieborný bohostánok (tabernákulum) v tvare zemegule s priemerom dva metre sa nachádzal pod krížom. Po slávnostnej svätej omši sme sa modlili pred milostivým oltárom Márie s Ježiškom, ďakovali a predkladali svoje prosby.

Najstaršou účasníčkou púte bola 86-ročná pani Terézia Blažová, ktorá napriek svojmu peknému veku sa domov vracala spokojná a šťastná. Ako uviedla, v Mariazzelli bola aj ona prvýkrát. Na tvári sa odzrkadľovalo to, čo bolo v srdci.

Anna Jurovčíková

OSTROVY PRI ROVNÍKOVEJ AFRIKE

Keďže v mesiaci október slávime misijnú nedeľu a modlíme sa za všetkých misionárov pôsobiacich na celom svete, priblížme si aj život ľudí pri rovníkovej Afrike.

V krajine, kde nie je železničná doprava ani autobusová doprava, elektrinu pre hotely, nemocnice a najnutnejšiu potrebu vyrába 5 veterných turbín, za posledné dva roky tu pršalo iba v jeden deň, voda je veľmi vzácna; ovocie, zelenina tu nie sú... no ľudia sú tu príjemní, milí, skromní. Ostrov Boa Vista, ktorý sme celý prešli za pomoci terénnych vozidiel, sediac na korbe vozidla,

môžeme prirovnať kamennej púšti. Opakom je 5 hotelov a ich okolie.

Rozhodli sme sa nájsť kostol, našli sme dva. Chceli sme sa zúčastniť v nedeľu na svätej omši.

Boli sme milo prekvapení. 90% obyvateľov ostrovov sú kresťania katolíci. Na omši sa zúčastňovali všetci od malých detí, ktorých bolo v kostole najviac, boli krásne upravené, oblečené až po dospelých. Omša trvala dlhšie než u nás, predpokladáme, že pre ľudí je to najkrajšia a najpríjemnejšia chvíľa počas celého týždňa. Sú úprimní pri rozhovore s Bohom, ich viera vychádza zo srdca, Boha chvália jemnými piesňami. V kostole sme zbadali jednu belošku – rehoľnú sestričku, nevedeli sme v akom jazyku je vhodné hovoriť, jazykovo to tu bolo ako v Babylone (anglicky, francúzsky, portugalsky...) Nakoniec som po jazykových útrapách prehovorila po slovensky: „Sestrička, sme zo Slovenska, chceme vám dať nejaké ovocie pre deti, ak chcete aj našu vodu vám dáme, len nevieme či nám rozumiete.“ Sestrička sa usmiala, v očiach radosť a šťastie a dodala: „Som z Poľska a rozumiem vám.“ Máme sa čo učiť od týchto obyvateľov ostrovov, ktorí žijú v o veľkej a neveriteľnej skromnosti, nezávidia si a aj napriek dennému boju o prežitie, k ostatným sa chovajú priateľsky.

Kresťanské hodnoty a opravdivá viera v Boha sú súčasťou ich života.

Anna Jurovčíková

PRÍBEH NA POTEŠENIE DUŠE

Jeden starý muž prišiel žiť ku svojmu synovi a jeho rodine. Nemal už nikoho, kto by sa o neho postaral okrem nich. Ruky mal už slabé a roztrasené, zrak zlý a chôdzu neistú. Každý deň manželka a ich štvorročný syn jedávali za spoločným stolom. Pridal sa k nim i dedko. Jeho slabé a roztrasené ruky mu však niekedy spôsobovali problémy. Jedlo mu padalo z lyžice na zem, občas rozliat pohár mlieka a polial obrus či rozbil nechtiac plný tanier. Jeho syna to stále viac a viac hnevalo. Až jedného dňa povedal: „Musíme s tým niečo urobiť. Už mám toho naozaj dosť! Stále je jedlo na zemi, rozliate mlieko a o jeho nechutnom mláskaní pri jedle už ani nehovorím.“

Manželka sa teda dohodli, že pre dobro všetkých dedkovi budú pripravovať jedlo na malý samostatný stôl v kúte miestnosti. Tam večeral i obedoval sám, zatiaľ čo jeho rodina jedávala spoločne. Keď mu nešťastne dva krát spadol tanier, začali mu dávať jedlo do drevenej misky. Ak niekto na dedka pri jedle náhodne pozrel, mohol vidieť v jeho očiach slzy. Hoci mal rodinu, bol neustále sám. Jediné, čo od nich počul, boli neprestajné výčitky a pichľavé slová, keď mu spadla na zem vidlička alebo keď niečo rozsypal.

Štvorročný chlapec to všetko mlčky pozoroval. Jedného večera si otec všimol svojho syna, ako sedí na zemi a hrá sa s kúskom dreva, akoby niečo vyrábal. „Čo to robíš, Zlatko?“ spýtal sa ho s úsmevom zvedavo otec.

Chlapec sa na chvíľu nechal vytrhnúť zo svojej hry a odpovedal:

„To je miska pre teba a pre maminku, aby ste mali z čoho jesť, keď vyrastiem,“ usmial sa a pokračoval ďalej vo svojej práci.

Rodičia zostali ako obarení. Nezmohli sa ani na jediné slovo. Po líkach im stekali slzy a hoci neprehovorili ani slovo, obaja vedeli, čo musia napraviť.

Dedkovu stoličku dali opäť k rodinnému stolu a už nikdy ho nenechali osamote. Až do svojej smrti už jedával s rodinou. Muž ani žena sa viac nenechali rozladiť spadnutou vidličkou, či rozliatym mliekom na podlahe. Uvedomili si, že aj to je prirodzená súčasť života.

Deti sú veľmi vnímavé. Ich oči vždy pozorujú, uši načúvajú a ich mysle vytvárajú správy, ktoré si pamätajú. Ak nás vidia, ako trpezlivo vytvárame láskyplný domov pre všetkých jej členov, budú sa o to jedného dňa snažiť tiež. Starajte sa o svojich rodičov, venujte im čas, koľko môžete, pretože presne toľko ho budú vo vašej starobe venovať vaše deti vám. Vy ich naučíte, aký hodnotný dar RODIČIA sú.

95 - ROČNÁ PANI EMÍLIA PORTÁŠOVÁ

Dňa 3. septembra 2018 sa dožila pani Emília Portášová požehnaných 95 rokov. Narodila sa v Chtelnici a do roku 1940 bývala na Majdáne v lone krásnej prírody. V týchto lesoch pracovala dlhé roky ako lesná pracovníčka. Spolu s manželom Cyrilom vychovali dve deti – syna a dcéru. Pri svätej omši v Lošonci sme pri príležitosti 95 – tich narodenín poďakovali Pánu Bohu za plodné prežité roky.

Pán Boh si ju o niekoľko dní zaopatrenú sviatosťami povolal k sebe. Dnes ťa, Pane,

prosíme, daj jej uzrieť Tvoju svätú tvár.

Anna Jurovčíková

ÚMYSLY APOŠTOLÁTU MODLITBY NA OKTÓBER 2018

Evanielizačný: Aby zasvätení ľudia opätovne roznieťili svoju misionársku horlivosť a boli prítomní medzi chudobnými, bezbrannými a ľuďmi na okraji spoločnosti.

Úmysel KBS: Nech sa naše rodiny prehľbujú spoločnou domácou modlitbou posvätného ruženca.

SPOLOČNE VYKROČILI DO ŽIVOTA

- Dominik Repa /Horné Orešany/ a Bibiána Psotová /Trnava/
- Róbert Rajt /Bratislava/ a Ing. Zuzana Petrovičová /Horné Orešany/
- Daniel Hanke /Bratislava/ a Ing. Klaudia Blažová /Horné Orešany/

DO BOŽEJ RODINY PRIBUDLI

- Martin Hodulík, Horné Orešany
- Veronika Krupanská, Horné Orešany
- Lukáš Rízek, Horné Orešany
- Samuel Čavojský, Horné Orešany
- Denis Kočíšek, Horné Orešany

NA VEČNOSŤ ODIŠLI

- Stanislav Polák, 66-ročný, Horné Orešany
- Ladislav Cvanciger, 58-ročný, H. Orešany
- Emília Portášová, 95-ročná, Lošonec

**ČASTO STAČÍ JEDINÉ SLOVO, JEDINÝ
MILÝ ÚSMEV, ABY SME POTEŠILI
ZNECHUTENÉHO ČLOVEKA.**

SV. TERÉZIA Z LISIEUX

Farský mesačník Malokarpatský posol vydáva Rímskokatolícka cirkev farnosť Horné Orešany ako regionálny mesačník pre špecifické skupiny čitateľov so zameraním Cirkve a náboženstvo. Nepredajné. Šéfredaktor: Mgr. Milan Červeňanský, farár, assessor. Grafická úprava: Ing. Marek Boháček, www.bohacek.sk. Registračné číslo Ministerstva kultúry SR, EV 5305/15. IČO vydavateľa: 35 594 331, sídlo vydavateľa: Horné Orešany 759, 919 03 Horné Orešany, ISSN 2453-7225.